

ROMANIA
CURTEA DE APEL C [REDACTED]
SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. [REDACTED]/2009

DECIZIA CIVILĂ Nr. 121

Ședința publică din 20 ianuarie 2010

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: [REDACTED]

JUDECĂTORI: [REDACTED]

GREFIER: [REDACTED]

S-a luat în examinare recursul formulat de către reclamantul [REDACTED] împotriva Sentinței civile nr. [REDACTED] din 1 iulie 2009 pronunțată de Tribunalul M [REDACTED] în dosarul nr. [REDACTED] 2009, în contradictoriu cu pârâta intimată DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A JUDEȚULUI M [REDACTED], având ca obiect contestație act administrativ fiscal – decizie de impunere.

La apelul nominal, la prima și a doua strigare, se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către greșier care învederează că recursul se află la primul termen de judecată, este legal timbrat cu [REDACTED] lei taxă judiciară de timbru și [REDACTED] lei timbru judiciar, precum și că s-a solicitat judecarea cauzei în lipsă, potrivit art. 242 alin. 2 C.pr.civ.

Raportat la cauza dedusă judecării se reține că recursul este declarat și motivat în cadrul termenului procedural, precum și că a fost comunicat cu intimata, o dată cu citația.

Se constată că la data de 8 ianuarie 2010 s-a înregistrat la dosar o cerere din partea reclamantului recurent [REDACTED] prin care solicită admiterea recursului și judecarea cauzei în lipsă, anexând dovada achitării taxei judiciare de timbru aferente recursului.

La data de 14 ianuarie 2010 s-a înregistrat la dosar întâmpinare din partea pârâtei intimată Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului M [REDACTED] prin intermediul căreia solicită respingerea recursului și menținerea sentinței recurate ca fiind temeinică și legală.

Curtea, în raport de obiectul cauzei și înscrisurile existente la dosar, reține cauza în pronunțare.

CURTEA

Din examinarea actelor dosarului constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. [REDACTED] pronunțată la data de 1.07.2009 în dosar nr. [REDACTED] 2009 al Tribunalului M [REDACTED] a fost respinsă acțiunea formulată de reclamantul [REDACTED] împotriva pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice M [REDACTED] - B [REDACTED]

Pentru a dispune astfel instanța a reținut că reclamantul la data de 3.01.1997 prin contractul modificat la 3.01.2004 a închiriat cabinetului de avocat [REDACTED] un apartament situat în V [REDACTED] str. [REDACTED] nr. [REDACTED] cu o chirie anuală de [REDACTED] Euro.

Proprietarul spațiului închiriat, [REDACTED] a depus declarațiile anuale de venit pentru anii 2004 – 2007, având consemnat ca venit pentru cedarea folosinței bunului [REDACTED] lei. Nici în evidențele Cabinetului nu s-a constatat înregistrare de cheltuieli reprezentând chirie.

La data de 14.01.2009 organele fiscale au emis decizii de impunere pentru anii 2005, 2006, 2007 și 2008 în valoare de [REDACTED] lei și [REDACTED] lei plăți anticipate pentru venituri din cedarea folosinței bunurilor pentru anul 2009.

Este de necontestat că nu s-au făcut plăți, de chiriaș și implicit nici încasări de către proprietar în toată perioada de mai sus.

În conformitate cu prevederile art. 62 al. 1 și 2 din Legea nr. 571/2003 venitul net anula din cedarea folosinței bunurilor se stabilește prin deducerea din venitul brut a cheltuielilor determinate prin aplicarea cotei de 25% asupra venitul brut.

Venitul brut se stabilește pe baza chiriei prevăzute în contract, indiferent de momentul încasării acesteia.

Tribunalul interpretează sintagma „indiferent de momentul încasării chiriei” ca reprezentând posibilitatea pentru organul fiscal să calculeze venitul supus impozitării, chiar dacă chiria nu a fost plătită, respectiv încasată.

Prin această dispoziție s-a urmărit să se evite înțelegerea dintre locator și locatar de-a nu plăti chiria pentru a evita impunerea.

În ceea ce privește anul 2004, așa cum rezultă din pagina 7 a deciziei atacată s-a stabilit un venit net de [redacted] lei și o pierdere de [redacted] lei, condiții în care organul fiscal a stabilit pentru reclamant o diferență de impozit în cuantum de [redacted] lei ce urmează să se compenseze cu obligațiile neachitate din anul fiscal curent iar diferența să se restituie. Cu alte cuvinte, pentru anul 2004, reclamantul are de luat și nu de dat vreo sumă la buget.

Împotriva soluției arătate a declarat recurs reclamantul [redacted] susținând că instanța nu a motivat în fapt și drept hotărârea; nu s-a pronunțat cu privire la obiectul pricinii care este o contestație împotriva unei decizii a Direcția Generală a Finanțelor Publice și respectiv la anularea deciziei în condițiile în care a reținut ca fiind o acțiune împotriva Direcția Generală a Finanțelor Publice iar motivarea că impozitul de anul 2004 s-a compensat nu poate fi acceptat.

Astfel, în dezvoltarea argumentelor aduse se arată că instanța după ce a descris o stare de fapt relativ corectă nu a motivat care ar fi temeiul de fapt și de drept care ar face decizia Direcției Generală a Finanțelor Publice legală și temeinică. Invocarea dispozițiilor art.62 alin.1 și 2 din Legea nr.571/2003 nu are absolut nici o legătură cu cauza pentru că acel articol se referă la calcularea venitului brut, și apoi la venitul net pentru fiecare an fiscal. Impozitul pe venitul net se calculează potrivit dispoz. art. 80 și urm. din același act normativ și pentru aceasta este nevoie de declarațiile de venit depuse de contribuabil, deducerea pierderilor fiscale etc. Speta se referă la calcularea unor impozite pe venit și nu a unor venituri brute sau nete, în discuție fiind deci dispoz. art. 80 și urm și nu art. 62 din codul fiscal. Când se estimează ca se vor realiza venituri se fac impuneri de plăți anticipate pentru acel an fiscal și nu pentru alții în art. 82 al 5 specificându-se: " pentru stabilirea platilor anticipate, organul fiscal va lua ca baza de calcul, venitul anual estimat, în toate situațiile în care a fost depusa o declarație privind venitul estimat pentru anul curent sau venitul net din declarația privind venitul net realizat în anul precedent ." Deci legea este mai mult decât clară: impozitul se stabilește pe baza declarațiilor fiscale depuse de contribuabil, cu privire la venituri nete realizate și se pot stabili impozite pentru anul curent în condițiile în care se estimează realizarea unui venit fie din

declarația contribuabilului fie dintr-un document fiscal.

În speta instanța reține pe baza probatorului existent ca: în toate declarațiile depuse nu s-a estimat nici un venit, deci organul fiscal nu putea stabili un impozit cit nu s-a realizat (la timpul trecut) un venit, deci impozitul pe anul fiscal 2004, nu poate fiinta, neexistind un venit pe acel an și nici pe următorii. Nici impozitul privind plăți anticipate pe anul 2009, nu poate fiinta pentru ca nu s-a depus o declarație prin care sa se estimeze realizarea unor venituri. Motivarea instantei de fond ca organul fiscal ar putea stabili impozite în afara dispozițiilor legale enunțate mai sus, este de neacceptat.

Mai arată recurentul că a contestat decizia de compensare, respectiv legalitatea ei și faptul ca în anul curent a plătit un impozit în excedent poate fi compensat numai dacă s-ar reține că aceea decizie este legală și temeinică ori reclamantul a contestat și instanța trebuia să se pronunțe cu privire la acest petit nu să ia act de o compensare a organului fiscal și aceea tot nelegală pentru că decizia fusese deja atacată.

Răspunzând celor invocate prin întâmpinare intimată Direcția Generală a Finanțelor Publice a solicitat respingerea recursului în considerarea că în raport de dispozițiile art.82 din Legea nr.571/2003 hotărârea este corectă instanța pronunțându-se asupra tuturor capetelor de cerere.

Analizând argumentele aduse prin recursul declarat prin prisma actelor dosarului a normelor juridice incidente și a dispozițiilor art.304 C.pr.cv. Curtea reține că acestea nu poate conduce la modificarea hotărârii atacate.

Astfel, se reține că recurentul a înregistrat sub nr. [redacted] la 18.10.1999 contractul de închiriere a apartamentului situat în V [redacted], str. [redacted] nr. [redacted]. Ulterior la data de 3.01.2004 recurentul a încheiat un act adițional la contractul menționat pe care îl înregistrează la Administrația Finanțelor Publice V [redacted] sub nr. [redacted] / 18.09.2008.

În urma înregistrării prin adresa nr. [redacted] / 23.09.2008 Administrația Finanțelor Publice V [redacted] comunică recurentului că are obligația depunerii declarațiilor anuale pentru venitul din cedarea folosinței bunurilor pe anul 2004-2008 și respectiv declarația privind venitul estimat, în caz contrar relevându-se că impunerea se va face din oficiu potrivit dispozițiilor codului de procedură fiscală. Față de cele comunicate la data de 1.10.2008 recurentul depune la Administrația Finanțelor Publice declarațiile cerute. Procedând la înregistrarea actelor și estimând baza de impunere raportat la sumele înscrise în contractul de închiriere în temeiul art.83 alin.4 din OG nr.92/2003, art.62, art.82 din Legea nr.571/2003

Administrația Finanțelor Publice V [redacted] emite deciziile de impunere anuale pentru veniturile din cedarea folosinței; decizia de impunere pentru plăți anticipate.

În aceste condiții recurentul contestă deciziile susținând că potrivit declarațiilor depuse la Administrația Finanțelor Publice nu a realizat venituri de cedare a folosinței și nici nu s-a constatat prin vreun act fiscal că au fost realizate astfel de venituri.

Totodată susține contestatorul că deciziile se bazează pe art.62 alin.1 din Legea nr.571/2003, care reglementează modul de stabilire a venitului brut ceea ce nu poate avea relevanță asupra calculării impozitului pe venit ce se calculează ca venit net conform art.2 și 3 al. art.62 din același act normativ. Art.80 din același act normativ prevede modul de stabilire a venitului net impozabil și deci motivele de drept sunt aceste din urmă dispoziții.

La data de 3.04.2004 prin decizia nr.12 Direcția Generală a Finanțelor Publice M [redacted] a desființat deciziile de impunere anuală pe anii 2005, 2006, 2007 și 2008 emise de Administrația Finanțelor Publice V [redacted] reprezentând impozit din cedarea folosinței bunurilor.

Prin aceeași decizie se respinge contestația cu privire la suma de [redacted] lei reprezentând plăți anticipate cu titlu de impozit pentru veniturile din cedarea folosinței pe anul 2009.

În argumentarea soluției menționate s-a reținut că raportat la art.62 alin.1 și 2, art.82, alin.1 alin.2 și alin.3 din Legea nr.571/2003 și pe baza contractului nr. [redacted] /1999 a actului adițional nr. [redacted] /2008 organele fiscale aveau obligația de a emite decizii de plăți anticipate cu titlu de impozit pe veniturile realizate din declararea folosinței bunurilor iar contestatorul avea obligația să achite sumele stabilite.

Din analiza actelor se mai reține că organele fiscale din cadrul Administrația Finanțelor Publice au emis pe anul 2004 decizia de impunere pentru plăți anticipate cu titlu de impozit privind venitul din cedarea folosinței bunurilor nr. [redacted] /27.05.2004 prin care au stabilit venitul net din cedarea folosinței bunurilor în sumă de [redacted] lei și pierderea de raportat în sumă de [redacted] lei. Având în vedere deducerile personale de [redacted] lei și obligațiile stabilite privind plățile anticipate în sumă de [redacted] lei organele fiscale au stabilit pentru contestator o diferență de impozit în minus de [redacted] lei ce urmează să se compenseze cu obligațiile neachitate în termen din anul fiscal curent iar diferența se restituie conform prevederilor legale.

Pentru perioada 2005-2008 organele fiscale din cadrul Administrația Finanțelor Publice V [redacted] nu au întocmit pentru contestatorul reclamant decizii de impunere pentru plăți anticipate cu titlu de impozit pentru veniturile din cedarea folosinței bunurilor așa cum prevede art.82 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

Pentru această perioadă au fost emise numai decizii de impunere anuale prin care organele fiscale au stabilit că reclamantul datorează impozit pe venit anual calculat pe baza referatului nr. [redacted] /14.01.2009 privind estimarea bazei de impunere anuală pe anii 2005, 2006, 2007 și 2008 fără să țină seama de declarațiile privind venitul realizat sau așa cum prevede art.84 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

În plus se mai reține în considerarea soluției arătate că potrivit art.82 din Legea nr.571/2003 contestatorul are obligația să efectueze în cursul anului plățile anticipate cu titlu de impozit stabilite prin decizia de impunere pentru plăți anticipate cu titlu de impozit pe veniturile din cedarea folosinței bunurilor pe anul 2009 nr. [redacted] /14.01.2009 stabilite pe baza contractului de închiriere încheiat cu Cabinetul Individual [redacted] și a actului adițional la contract.

În considerarea că prin decizia arătată organul de soluționare a contestațiilor nu s-a pronunțat cu privire la decizia pe anul 2004 în condițiile în care aceasta are același regim ca deciziile pe anul 2005, 2006, 2007, 2008 precum și în considerarea că soluția privind impunerea pe anul 2009 este greșită deoarece plățile anticipate se stabilesc de organul fiscal fie pe baza contractului încheiat de părți sau pe baza datelor din contabilitate realizate pe anii anteriori. Și cum în anii 2004-2008 nu a realizat venituri impozabile din cedarea folosinței situație constatată de organul fiscal, acesta nu avea temei să impună atare plăți anticipate pe anul 2009 pentru că nici pe anii anteriori nu s-a realizat venit și nici nu a depus o declarație fiscală care să ateste că a realizat venituri.

Prin întâmpinare față de cele susținute intimata a solicitat respingerea demersului fundamentat pe aceea că prin decizie au fost avute în vedere aspectele contestate. Astfel, se arată organul fiscal a reținut că pe anul 2004 a fost emisă decizia de impunere pentru plăți anticipate cât și decizia de impunere iar în raport de dispozițiile Legii nr.571/2003, de contractele încheiate și a celor rezultate din acestea s-a stabilit în funcție de deduceri o diferență minus de [redacted] lei ce se compensează cu obligații neachitate în termen pe anul fiscal curent.

Pentru anii 2005, 2006, 2007 și 2008 în decizie s-a reținut de asemenea că organul fiscal a stabilit că nu a fost emisă o decizie de impunere pentru plăți anticipate așa cum prevedea art.82 din Legea nr.571/2003 și că temeiul în privința deciziilor emise este greșit.

Referitor la anul 2009 arată intimata că s-a stabilit această situație respectiv corect se datorează impozit privind venitul din cedarea folosinței bunurilor în temeiul dispozițiilor art.82 alin.1 și 2 lit.a din Legea nr.571/2003 ce prevede obligația plății anticipate și a celor stabilite pe bază contractului de închiriere încheiat.

Actul normativ invocat de părți prin dispozițiile sale a prevăzut o serie de reglementări privind calculul, stabilirea impozitului pe veniturile realizate din cedarea folosinței bunurilor. Astfel inițial s-a prevăzut ca venitul net din cedarea folosinței bunurilor se include în venitul global; că venitul anual se stabilește prin deducere a pierderilor fiscale deduceri personale.

Tot astfel s-a prevăzut că în fiecare an contribuabilii au obligația de a depune declarația de venit, că impozitul este calculat pe baza declarației de venit; este stabilit de organul fiscal care are obligația de a emite decizia de impunere.

Același act normativ Legea nr.571/2003 în contextul modificărilor aduse a prevăzut prin art.61 că veniturile din cedarea folosinței bunurilor sunt venituri în bani și/sau în natură provenind din cedarea folosinței bunurilor mobile și imobile, iar art.62 alin.1 și 2 a prevăzut că venitul brut reprezintă totalitatea sumelor de bani și/sau echivalent în lei a veniturilor în natură și se stabilește pe baza chiriei sau a arendei prevăzute în contractul încheiat între părți pentru fiecare an fiscal indiferent de momentul încasării chiriei și arende; că venitul net din cedarea folosinței bunurilor se stabilește prin deducerea din venit brut a cheltuielilor determinate prin aplicarea cotei de 25% asupra venitului brut.

Totodată prin art.82 alin.2 și 3 din același act normativ s-a prevăzut că pentru veniturile realizate din cedarea folosinței bunurilor contribuabilii sunt obligați să efectueze în cursul anului plăți anticipate cu titlu de impozit.

Plățile anticipate se stabilesc de organul fiscal competent luându-se ca bază de calcul venitul anual estimat sau venitul net realizat pe anul precedent după caz prin emiterea unei decizii care se comunică contribuabilului. Plățile anticipate pentru veniturile din cedarea folosinței bunurilor cu excepția veniturilor din arendă se stabilesc astfel: a) pe baza contractului încheiat între părți.

Plățile anticipate mai prevede alin.3 al aceluiași articol se efectuează în patru rate egale pentru care plata impozitului se efectuează potrivit deciziei emise pe baza declarației privind venitul realizat.

Din normele enunțate reiese că în condițiile închirierii bunurilor imobile proprietarii - contribuabili au obligația de a depune declarația fiscală de impunere/venit anticipat iar organele fiscale la rândul lor au obligația de a stabili în baza contractului de închiriere și a declarației contribuabilului impozitul pe venitul realizat din cedarea folosinței și de a emite decizia de impunere respectiv decizia de plăți anticipate.

Cu alte cuvinte stabilirea impozitului pe venitul din cedarea folosinței bunurilor prin decizii de către organul fiscal se face ținând seama de contractul de închiriere și declarația contribuabilului.

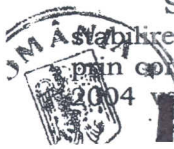
Actele dosarului atestă că recurentul a închiriat apartamentul deținut în V. str. nr. în anul 1997 potrivit contractului înregistrat la Administrația Finanțelor Publice sub nr./1999. La acest contract ulterior la 3.01.2004 a fost încheiat un act adițional nr./18.09.2008 prin care se prevedea că închirierea se face pe perioadă nedeterminată cu o chirie lunară de euro.

Mai rezultă din acte că dat fiind depunerea în anul 2008 a contractului la Administrația Finanțelor Publice aceasta a încunoștințat recurentul pentru a depune declarațiile de venit cerute de normele mai sus arătate iar apoi după purtarea corespondenței și depunerea celor cerute s-a procedat la stabilirea impozitului emițându-se în acest sens decizia de plăți anticipate și respectiv decizia anuală de impunere.

Prin aceste acte s-a stabilit pe anul 2004 impozit - plăți anticipate de lei iar prin decizia de impunere ținându-se seama de venitul rezultat din cedarea folosinței de deducerile prevăzute de normele fiscale s-a stabilit o diferență de impozit minus de lei și acoperirea acesteia cu obligații neachitate în termen pe anul fiscal curent.

Cele stabilite a susținut recurentul că nu sunt corecte, obligația fiscală stabilită este fără temei întrucât trebuia să se aibă în vedere la stabilire cele trecute în declarație și anume faptul că nu a realizat venit.

Susținerile nu pot fi primite deoarece din normele enunțate mai sus la calculul și stabilirea impozitului se are în vedere nu doar consemnarea din declarație ci și cele stabilite în contractul de închiriere. Contractul înregistrat la finanțe în anul 2008 arată că pe anul 2004 venitul lunar din chirie a fost stabilit la suma de euro. Ori în acest context și

reținându-se că au fost făcute deducerile corespunzătoare susținerile referitoare la greșita reținere a organelor fiscale dat fiind lipsa venitului pe anul 2004 sunt nefondate.

Desigur susține recurentul prin demersul său că prin contractul încheiat a prevăzut o clauză conform căreia chiria urma a se face în funcție de posibilități dar nu mai târziu de cinci ani de la data scadenței și că a depus declarația prin care arăta că nu a realizat venituri. Faptul că prin declarație nu s-a consemnat un venit, că a fost stipulată o clauză în raport de posibilități nu exonerează pe contribuabil de obligația plății impozitului pe veniturile din cedarea folosinței câtă vreme legea are în vedere la calculul și stabilire nu doar declarația ci și contractul încheiat și de vreme ce contractul nu a fost reziliat, efectele nu au încetat iar o astfel de situație nu a fost adusă la cunoștință organelor fiscale unde a fost înregistrat contractul.

Pe de altă parte stipularea clauzei privește părțile între care a fost încheiat contractul nu și organul fiscal care în raport cu prevederile actului normativ mai sus încheiat are obligația de a stabili venitul pe baza chiriei indiferent de momentul încasării acesteia.

Prin urmare față de rezultate din acte și la normele mai sus enunțate susținerile recurentului referitoare la greșita stabilire de organele fiscale a impozitului pe veniturile realizate din cedarea folosinței imobilului pe anul 2004 și la greșita reținere a instanței sub acest aspect sunt neîntemeiate.

Neîntemeiate sunt și susținerile recurentului constând în aceea că norma reținută de instanță nu are aplicabilitate, că nu s-a reținut că organul fiscal prin decizie a omis a se pronunța asupra deciziei de impunere pe anul 2004, întrucât stabilirea și calculul impozitului pe venitul din cedarea folosinței bunurilor se face în contextul coroborării tuturor dispozițiilor ce vizează cedarea folosinței nu doar fracționat. În plus trebuie observat din expunerea rezumativă a deciziei contestate că organul fiscal a răspuns la cele invocate prin contestație inclusiv cu privire la impozitul pe anul 2004, chiar dacă în dispozitiv s-a reținut desființarea deciziilor pe anii ulteriori.

Nici susținerile recurentului că în mod greșit s-a reținut de organele fiscale obligația plății pe anul 2009 nu pot fi primite. Actele dosarului relevă că la Administrația Finanțelor Publice a fost înregistrat în 2008 contractul de închiriere a imobilului deținut. Acest act nu a fost anulat, reziliat context în care în raport de dispozițiile legale art.82 alin.1 și 2 din Legea nr.571/2003 se impunea emiterea deciziei de plăți anticipate pe anul 2009 în funcție de venitul estimat anului precedent și anume cel rezultat din contractul înregistrat la organul fiscal. Ori în această situație a existenței unui contract în vigoare și la dispozițiile legale reținerile organului fiscal și ale instanței nu pot fi considerate greșite.

Evident se susține de recurent că prin decizia dată în urma soluționării contestației organul fiscal nu s-a pronunțat cu privire la decizia de impunere pe anul 2004 că nici instanța nu s-a pronunțat cu privire la obiectul pricinii. Atare susțineri sunt infirmate de actele evocate respectiv prin decizia organului fiscal așa cum se poate observa din considerente s-a avut în vedere cele două critici aduse prin contestație reținându-se că din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezultă că Administrația Finanțelor Publice ținând seama de dispozițiile citate art.62 alin.1 și 2, art.82 alin.1 și 2 lit.a și alin.3 din Legea nr.571/2003 – au emis deciziile de impunere pe anul 2004 prin care au stabilit plăți anticipate și diferența de impozit în minus ce urmează să se compenseze cu obligațiile neachitate în termen în anul fiscal.

Totodată se observă că prin hotărâre prima instanță a reținut că a fost încheiat contract de închiriere cu privire la imobilul deținut că nu s-au făcut plăți de către chiriaș și nici încasări însă în conformitate cu prevederile Legii nr.571/2003 se stabilește venitul pe baza chiriei indiferent de momentul încasării acesteia.

Se poate așadar constata din considerentele reținute mai sus că nu au existat omisiuni, că soluțiile au fost date ținându-se seama de actele dosarului, normele juridice invocate în stabilirea impozitului și criticile aduse de recurent, deci raportat la obiectul pricinii: stabilirea impozitului din cedarea folosinței bunului închiriat.

Legat de argumentele aduse de prima instanță recurentul susține că nu ar întruni cerințele cerute de art.261 C.pr.civ.. Nici această susținere nu poate fi reținută de vreme ce în considerente s-a reținut starea de fapt constând în aceea a existenței unui contract de închiriere din care rezultă venituri ce conform legii fiscale se impozitează și câtă vreme s-a precizat temei al calculării venitului art.62 din Legea nr.571/2003, ori în aceste circumstanțe nu se poate vorbi de o nemotivare. Faptul că articolul invocat se consideră de contestatorul recurent că este neaplicabil nu înseamnă că soluția nu întrunește cerințele cerute de art.261 C.pr.civ.

Ori actele atestă existența unui contract de închiriere nedeterminat context în care se datorează impozit pe venitul realizat și pentru care trebuie făcute plăți anticipate și în anul 2009. Aceste plăți nu rezultă a fi făcute așa cum prevede actul normativ mai sus și ca atare

obligățiile fiscale se puteau compensa. Prin urmare raportat la actele dosarului susținerile recurentului sunt nefondate și urmează a fi respinse.

Așadar, constatând că nu sunt motive întemeiate în baza art.312 C.pr.civ., Curtea va da o soluție de respingere a recursului declarat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge recursul declarat de reclamantul [REDACTED] împotriva Sentinței civile nr. [REDACTED] din [REDACTED] pronunțată în dosarul nr. [REDACTED]/2009 al Tribunalului M[REDACTED], pe care o menține în întregime.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 20 ianuarie 2010.:

PREȘEDINTE

JUDECĂTORI

GREFIER

Red.F.T./S.M.D.
4 ex./18.02.2010.

